

Arrest

nr. 101 364 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 21 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 8 juni 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en zij diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekende verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 28 november 2011 werd het beroep tegen voormelde beslissing verworpen door de Raad bij arrest nr. X.

Op 15 december 2011 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat aan verzoekster het bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing tekende verzoekster beroep aan bij de Raad.

Op 6 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 maart 2012 verwierp de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) bij arrest nr. 77 635.

Op 21 mei 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is thans de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

A., A. (R.R.: [...]) geboren te B. op [...] + dochter :

S., D. (R.R. : [...]) geboren te B. op [...] nationaliteit: R. adres: [...] in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van A. A. uitgereikt op 07.10.2006 en geldig tot 07.10.2011.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 103/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter} en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn (sic) aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Da plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts stuitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3- 2°)

*Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 6611)”.
2. Onderzoek van het beroep*

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert ook nog machtsoverschrijding aan. In haar tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de voorgelegde paspoorten niet meer geldig zijn en een vervallen paspoort niet volstaat als bewijs van identiteit.

Deze argumentatie is niet correct in die zin dat én in het verzoekschrift art. 9 TER VW én op het standaard medisch getuigschrift wél wordt omschreven welke de noodzakelijk geachte behandeling betreft. Deze argumentatie wordt betwist en dit om volgende redenen:

Ook andere bewijzen moet(en) mogelijk zijn aldus het Grondwettelijk Hof. De regelgeving van de identiteitsbewijzen werd aangepast door de Wet Diverse Bepalingen van 29 december 2010.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze huidige identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat 9 ter aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen maar dat moet ook nog op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen. Hierbij stelt het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen 9 Ter en subsidiaire bescherming niet redelijk verantwoord is.

Zie GWH, arrest nr. 193/2009, 26 november 2009, noot.

De stellingname van verwerende partij in de hier bestreden beslissing druist integraal in tegen deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Er wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar dit arrest, doch dit wordt toegepast/geïnterpreteerd om(sic) een manier die in strijd is met de strekking van het arrest.

Deze vaststelling toont reeds duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW.

Het redelijks- (sic) en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift verwezen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

Door de voorlegging van paspoorten, die weliswaar vervallen zijn, bewijzen verzoekende partijen wel degelijk hun identiteit, waarbij het belangrijk is op te merken dat deze identiteit nooit ter discussie heeft gestaan in het kader van de procedure asiel en subsidiaire bescherming die verzoekers indienden destijds.

Verzoekende partijen leggen in bijlage drie recente arresten van uw zetel voor waarbij werd geoordeeld dat een vervallen paspoort wel degelijk kan volstaan ten bewijze van identiteit.

Zie arrest RVV 72.478 dd. 22.12.2011 (stuk 3).

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.

En verder: “Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen identiteitskaart haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter§ 2 van de Vreemdelingenwet. ”

En uiteindelijk: „Door de aanvraag van om (sic) verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren louter omdat een identiteitskaart met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken is de materiële motiveringsplicht in het licht van de onontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.”

Zie in dezelfde lijn Arrest RVV 72.358 dd. 21.12.2011 (STUK 4)

Arrest RVV 72.479 dd. 22.12.2011 (STUK 5)

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder dat de identiteit en/of nationaliteit van verzoekers ter discussie stond, te steilen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden door de voorlegging door verzoekers van een vervallen paspoort.

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt:

«Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)».

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer

bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat in casu er geen geldig paspoort voorligt.

Anderzijds is nooit of te nimmer ooit de nationaliteit of identiteit van verzoeker in twijfel getrokken, wel integendeel, werd (sic) was hieromtrent geen enkele discussie en verwerende partij kan thans in strijd met deze houding nu niet zomaar gaan afwijzen op grond van een beweerde onontvankelijkheid omdat deze identiteit en/of nationaliteit niet zou vaststaan.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte is van de identiteit en nationaliteit van verzoekers (sic).

Het is duidelijk dat verzoekster er mocht op vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van enig element (quod non).

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, wanneer zij nooit de identiteit en nationaliteit heeft betwist.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”

Verzoekster voert de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoekster aan de aanvraag van 6 januari 2012 haar Russisch paspoort toegevoegd, dat tot en met 7 oktober 2011 geldig was. Verweerder verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar hij meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoekster niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op dat *“de nationaliteit van de aanvrager (is) immers van belang (is) omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen»*.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje **of een oud nationaal paspoort** of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (naar analogie met RvS 21 december 2010, nr. 209.878 en ook RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166). *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder in

het kader van een beroep bij de Raad tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, in haar nota met opmerkingen van 25 januari 2012 (die dus dateert van na de aanvraag van verzoekster) zelf poneert dat verzoekster van Russische nationaliteit is. Het loutere feit dat een paspoort vervallen is, blijkt aldus geen reden te zijn om te twifelen aan de actuele nationaliteit van verzoekster voor zover er in het administratief dossier geen tegenindicaties te vinden zijn, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu dient verzoekster een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een nog steeds bestaande staat, met name Rusland. Daargelaten de vraag of de tijdspanne tussen het verval van het paspoort en het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf van doorslaggevend belang is, weze het ook aangestipt dat het paspoort *in casu* geldig was tot 7 oktober 2011 en de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 6 januari 2012. Bijgevolg was het paspoort nog maar enkele maanden vervallen. Dit in tegenstelling tot het arrest waarnaar verweerder in de nota verwijst, waarbij de aanvraag werd ingediend 6 jaar nadat het paspoort was vervallen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoekster zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekster niet (meer) de Russische nationaliteit zou bezitten. Hierbij kan ook verwezen worden naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet, met name dat de verweerder zelf in een procedurestuk van na de aanvraag stelt dat verzoekster van Russische nationaliteit is. Het feit dat het paspoort uitgegeven was op 7 oktober 2006, en dus een kleine zes jaar oud was op het ogenblik van de aanvraag, doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloede kan ook worden aangestipt dat zoals verzoekster aangeeft in haar verzoekschrift, het CGVS haar nationaliteit ook niet in twijfel heeft getrokken in het kader van de asielprocedure. Net zoals bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, is bij een aanvraag om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de bepaling van het land ten aanzien waarvan de gegrondheid van de vrees of het reëel risico op ernstige schade moet worden beoordeeld, van doorslaggevend belang.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 21 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU